

A Vágh-Weinmann festőcsalád kiállítása

Mint barát és mint régi ismerős érkezett Szegedre negyven évvel ezelőtti kiállítása után Nándor Vágh-Weinmann, hogy résztvegyen fivérével Maurice-al és annak fiával, Andréval való közös kiállításának megnyitóján vasárnap délután, a múzeum Horváth Mihály utcai képtárában. A Kulturális Kapcsolatok Intézete és a Kiállítási Intézetek közösen szervezésében létrejött kiállítást — amelyet most Dömötör János múzeumigazgató, országgyűlési képviselő nyitott meg — az elmúlt év őszén már láthatta a budapesti közönség az Ernst Múzeumban, s most a szegedi bemutatkozásra is sor került. Bemutatkozás? 1928-ban volt az első kiállítása Szegeden Maurice és Nándor Vágh-Weinmannnak, akik közül az előbbi Juhász Gyula és Móra Ferenc pártfogoltjának mondhatta magát, amint azt a szegedi múzeum tulajdonában levő két szép portré is megerősíti.

A gazdag kiállítás a képtár mindhárom szintjét megtölti. A három festőt nem csupán verségi kapcsolat kötötte, de bizonyos fókuszok festői magatartásuk is. Kétségtelenül Maurice az, aki a legdrámaibb egyéniség közöttük. Mélytűző színei és energikus ecsetkezelése, festői látásmódja valahol Munkácsy Mihály és a francia expresszionisták között határozta meg a helyét. Témáit a hajdani Angyalföld, Városliget, majd később a sugárzó déli verőfényes fűdő francia tájak, a „douce” Provence megjelenítése mellett igen gyakran a szimbólumokban gazdag bibliai történetekből meríti. Nehány — részint még korai periódusából származó — arckép bizonyítja, hogy a portréfestészet kérdései is eredményesen foglalkoztatták. Hozzá képest Nándor

Vágh-Weinmann az élet derűsebb, optimistább, könnyebben hozzáférhető oldalait választja festészeté tárgyául, jöhet ez a megállapítást megkérdőjelezheti a nála is gyakran fölkelhet a biblikus téma, amely azonban itt oldottabban, kevésbé drámaian jelentkezik, mint fivérének. Különösen érdekesek a cirkusz, pontosabban a „ringlispil” körforgását idéző vázrajzok, ezek legfrissebb alkotásai közé tartoznak és színes, sokalakos, mozaikszerűen egymáshoz illesztett figurákkal a mai Erdélyi Mihályunkat juttatják a néző eszébe.

André Vágh-Weinmann az egy generációval fiatalabb festőnemzedékhez tartozik, s letagadhatatlanul apja tanítványa, jöhet ez a megállapítást megkérdőjelezheti a nála is gyakran fölkelhet a biblikus téma, amely azonban itt oldottabban, kevésbé drámaian jelentkezik, mint fivérének. Különösen érdekesek a cirkusz, pontosabban a „ringlispil” körforgását idéző vázrajzok, ezek legfrissebb alkotásai közé tartoznak és színes, sokalakos, mozaikszerűen egymáshoz illesztett figurákkal a mai Erdélyi Mihályunkat juttatják a néző eszébe.

Tudjuk, hogy a művészeti életben általában, a szegedi képzőművészetben pedig különösen mennyire fontos a művek bemutatása, nyilvánosságra hozatala mellett a személyes kapcsolatok megteremtése, szorosabbá válása is. Ezt a törekvést célozta az a baráti beszélgetés, amely a szegedi festők és Nándor Vágh-Weinmann között zajlott le szombat délután, a kiállítás előestéjén, az Újságíróklubban. Az idegenbe szakadt művész valóban „hazánkfia” bizonyult itt, aki szíven viseli a magyar-francia kapcsolatokat kiszélesítését. Mint elmondotta, mindent megtesz majd annak érdekében, hogy Szeged festői eljussanak az elzászi Colmar-ba, ahol vagy egy közös kiállításra vennének részt, vagy egy — közeljövőben induló — festőiskola látná vendégül őket.

Kalka Eszter

Területi szavalóverseny

Horváth Sándornak, a Csongrád megyei KISZÖV elnökének megnyitóját követően a védnökök, Szilágyi Júlia, az MSZMP Csongrád megyei bizottságának osztályvezetője és dr. Koncz János, a Csongrád megyei KISZ-bizottság titkára jelenlétében — 60 induló részvételével kétnapos, „maraton” vetélkedésben dönt el Bács-Kiskun, Békés, Szolnok és Csongrád megye legjobb szavalói között a helyezések és a különdíjak sorsa a Tanácsköztársasági Művészeti Szemle területi szavalóversenyén.

Hatvan induló! Öröndetesen nagy szám, amely az irodalom, a versek egyre fokozódó szeretetéről árulkodik, de ezúttal az előadók túlnyomó többségénél sajnós csak erről. Sokan küzdöttek artikulációs nehézségekkel, versértelmezési problémákkal. Véleményünk szerint a Csongrád megyei értékelő bizottság kivételével a megyei zsűrik túlságosan elnézőek voltak, alaposabb rostálást kellett volna végezniük. Mindemellett a legjobbakról a versengés szintjéhez méltó produkciókat hallottunk. Első helyezett a szegedi Novák Zoltán lett, a második-helyezett a Szolnok megyei Köröndi Lajosné, valamint az ugyancsak szegedi Fekete Gizella és Dubetz György osztóztak. Bács-Kiskun megye különdíját Szász József, Békését Török Kata-

lin, Szolnokét Köröndi Lászlóné, Csongrádét Tolnai Mária kapta. A Szakszervezetek megyei Tanácsa különdíját pedig Novák Zoltánnak adta át a zsűri. A közeljövőben Szolnokban megrendezendő országos döntőre a Csongrád megyeiek közül Fekete Gizellát, Gyürköt Istvánt, Dubetz Györgyöt, Tolnai Mária, Novák Zoltánt, Lovászi Józsefet és Fodor Etelkát hívták meg. A jól pergő verseny lebonyolítása a rendező szerveket dicséri.

Petri Ferenc

**A Hajdúsági
Iparművek
keresi a
905 122**

gyártási számú HAJDÚ porszívógépet, amely a vállalat március hónapban meghirdetett

**százezredik
porszívója volt**

Kérjük a 905 122 gyártási számú HAJDÚ porszívógép tulajdonosát, hogy vállalatunk kereskedelmi osztályát szíveskedjék értesíteni.

HAJDÚSÁGI IPARMŰVEK
Debrecen I. Pf.: 126.
Telefon: Tégla, 6. 243-as mellék.
Telex: 00-262.

HL. 63

Karinthy-est az Egyetemi Színpadon

Elgondolkodtató az a már-már bémónak nevezhető érdektelenség, amely az amatőr színjátszók egy-egy bemutatóját kíséri. Így volt ez az egy hét előtti városi minősítő versenyen, de most vasárnap az Egyetemi Színpad Karinthy-estjén is. Pedig ez a produkció nagyobb figyelmet érdemelt volna, kisebb hibáktól eltekintve jó előadásban hallottunk négy böhümörű Karinthy-jelenetet (Enekóra, A detektív, A propáganda, Szabályos lélektani dráma), Vágh László a jelenetek atmoszféráját jól értő, ötletdús rendezésével.

A népes szereplőgárda tehetségesen játszott. Megismerhetjük: meg nem érdemelt érdektelenség mellett!

P. F.

Szeged nyerte Makó kupáját

Több mint száz érdeklődő, főleg művészetkedvelő jelenlétében nyitották meg vasárnap Makón, a József Attila Múzeumban a Tanácsköztársasági Művészeti Szemle képző-, ipar-, díszítő- és népművészeti kiállítását. A tárlatot Hézős Ferenc festőművész adta át az érdeklődőknek, a zsűri értékelését Füstös Zoltán festőművész, képzőművészeti szakreferens ismertette. A döntés értelmében Makó város vándorserlegét a szegedi November 7. Művelődési Központ képzőművészeti szakköre kapta meg kiállított szobraiért és festményeiért. A vándorserleggel jutalmazott szegedi „versenyzők” mellett a hódmezővásárhelyi Petőfi Művelődési Központ szakköre lett a második, harmadik díjat pedig a csongrádi Kossuth Művelődési Központ szakkörének ítélték oda.

Az egyéni kiállítók közül többek között oklevéllel jutalmazták: Farkas Pál és Grata Ferenc szegedi, valamint Botás György szőregi kiállító.

Népi, ipar- és díszítőművészeti alkotásaiért első díjat kapott a maroslelei művelődési ház kézműkaszakköre, a második helyre

Dzsessz-arany és beat-ezüst

Salgótarján, 1969.

Kimerítő kocskázás után a Karancs-szálló impozáns előterén léptünk le a buszról, s mindjárt meglepetés ért. Lusta terepszemle közben egy parkolóterületre támaszkodva éppen annyi festék ragadt rám, amennyit a derék mázolóék feltűnés nélkül odaszántak. Tehát buzgalom, udvarias, magacsinosító városba érkezünk, ahol apró figyelemtelenségek dacára is fesztivállevegőt szippant a vendég, a hazai; legalább arra a három napra, mikor randevúzik a könnyűzene és dzsessz amatőr művelőinek élcapata és lelkes publikuma?

Nem egészen így történt. A fesztivál rendezése, ha eltekintünk a koncertek pontatlan szervezésétől, a tévesen megválasztott helyiségektől (beat-et kis teremben, dzsesszt asztal színházban hallgattunk), a vendégzenekarok szállásainak mostoha körülményeitől, az információ szegényességétől (ami né-

hány kellemetlenséget okozott az együtteseknek is), az erősítőik kezelésének technikai hiányosságaitól, meg legfőképpen a rendkívül egyenlőtlenül összeválogatott mezzőnytől — tulajdonképpen túrhívnak mondható. Csak hogy fesztiválról lévén szó, ilyesmitől nehezen tekint el az érkező. (A hazaiak talán hozzácsógtak már, hiszen harmadikban rendezik az országos amatőr könnyűzenei fesztivált; ahol kiváltsággal az éttermi fizetőpincérek világyozta fel az idegenforgalmi lehetőség, mert bravúrosan számláztak a vendégek fogyasztása után — s erről sokan panaszkodtak.) Nem akarom hát jelzővel illetni azt a rendezést, ahol a bemutatókra (itt többé-kevésbé együtt lehetett hallani a riválisokat, különben más-más helyen és zsűri előtt versenyeztek) belépőhöz jutni reménytelen, a jegykezelők éberségét csak fondorlatokkal sikerül kijátszani, s a terembe lépve alig találai közönséget, sőtálnak, diskurálnak a folyosón, az együttesek még javában hangolnak — jó fél órával a hivatalos kezdés után. Salgótarjánra úgy bízhattak ennek a sorozatfesztiválnak rendezését, hogy sötétben böktek rá a István alkalomra írt Salgótarján, 69 című kompozíciója a dzsessz értelmezésének inkább intellektuális, mint hagyományos modorában új színt hozott a fesztiválon. A hivatásosak székesfehérvári találkozójára mégis csupán a Debreceni Kvintett kapott — egyébként megérdemelt — meghívást, de hát az aranydiploma így is nagyon szépen fénylik. (A még ki nem hirdetett rangos különdíjak egyikétől esetleg még szegedi amatőr együttesek eredményesen vezették a salgótarjáni megbízatásukat! Nikolényi István!

A fesztivál tulajdonképpen érdemi része az első két nap délelőttjén zajlott le. Két szegedi együttes közül a Fortuna beat-gárdája (a korábbi évekhez hasonlóan) közvetlenül az érkezés után lépett pódiumra, a helyi üveggyár jobb napokat látott kultúrterében. A László István-László György-Véress György-Kenderesi Sándor-Gyuris Ferenc összeállítású együttes a zenekarvezető László István számait mutatta be, zajos sikerrel, számomra is meglepően érett, kidolgozott nagyvonalúsággal. Különösen a Balogh

Átadták a Kazinczy-díjat

Idén negyedik alkalommal került sor a magyar nyelv hete keretében a „Szép magyar beszéd” versenyre, amelyen az ország középső-keleti régióiból több mint tízezer vettek részt, közöttük idén első ízben a szakmunkásképző-intézetek tanulói is. A legjobb eredményt elért ötven tanuló Győrött vett részt a verseny országos döntőjén. Az ünnepélyes eredményhirdetést vasárnap délelőtt a Rába Művelődési Központban tartották meg. A győzteseknek járó Kazinczy-díjat Péchy Blanka színművésznő adta át.

Folklórest a kollégiumban

Sokszor hallottam már balladát is, népdalt is előadni. Eddig azt hittem,

azok voltak a szépek. Vasárnap este a főiskolások néprajzi köre győzött meg arról, hogy tévedtem. Túloznom nem lehet, mert egy nagyteremnyi közönség mondana rá kontrát. A Kózmíves Kelemenné balladáját így még talán nem mondták el soha sem. Élt annak minden sora, minden szava. Meg a többinek is, ami az egyórás műsorba belefért. Tapsolni csak egyszer lehetett, a végén, de akkor kiadósan.

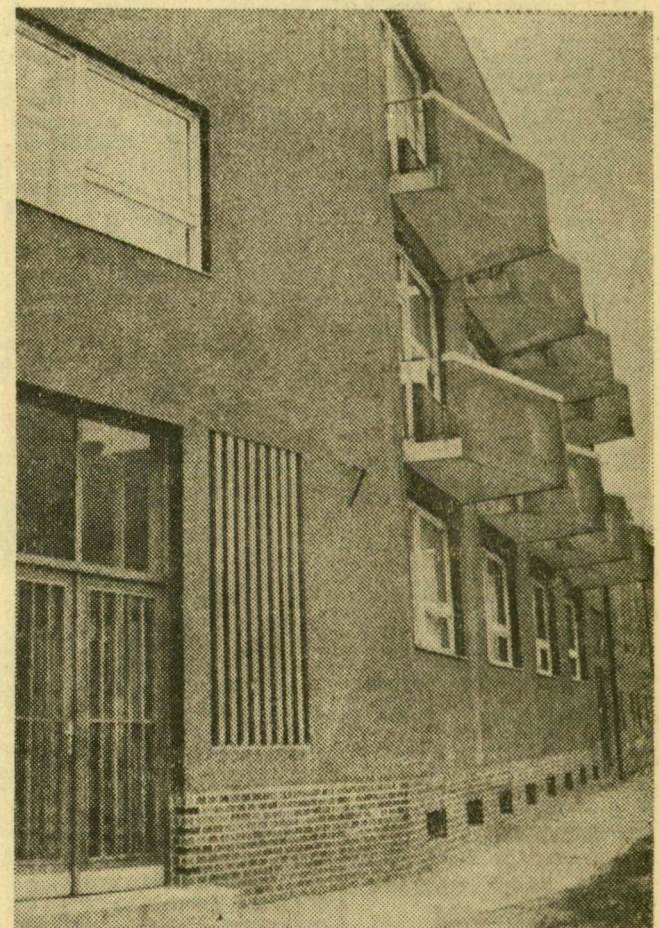
Egy múltkori értekezlet szavai csaptak a fülembe. Ott azt mondták, hogy a mai fiatalság... többek között hátat fordít legszebb hagyományainknak. Nem éneklünk csodálatosan szép népdalainkat sem. Az üvöltő muzsika rabja lett.

Csupa fiatal csinálta ezt a műsort. Tanári beavatkozás nélkül.

Tízegynéhány főiskolás — és egy jogász — összetanokodék, hogy újra várat rakjanak a népművészetnek. Amit raktak estig, nem omlott reggelre!

H. D.

Épült: 1957–1969

Beresényi utca 6/a.

(69.) Amikor a megyei tanács Szegedre költözött, Felsőváros utcáiban több szép új lakóházat építtetett dolgozóinak számára. A tervezéssel budapesti szakembereket bíztak meg.

(Sorozatunk 64. és 67. sorszáma képen szereplő Hullám utca 2. és Bocskai utca 3/b. számú házakat — előbbi közlekedéstől eltérően — Türkössi Attila tervezte.)

KEDD,
1969. ÁPRILIS 29.

ÉLMAGYARORSZÁG 5